

ViA Studentu Avīze

2(2)

1996.gada oktobris

Klāt oktobris, klāt ViA Studentu Avīzes otrais numurs. Šoreiz daudz kritikas, kas vērsta augstskolas virzienā, bet jāsaka, ka publicēts nav visu ViA studentu viedoklis. Varbūt mēs varētu izraisīt kādu diskusiju par to, ko nozīmē studēt citur un ko nozīmē studēt ViA. Ir jau studenti, kas vaimanā, ka dzīve ir grūta, ka neviens nepilda solījumus, BET... ..BET vai kāds padomā par tiem, pret ko mēs vēšamies? Kā jūtas pati vadība? Šķiet, ne labāk par studentiem - atšķirība ir tā, ka viņi par darbu saņem naudu. Ar grūtībām ir jācinās, bet, apvainojot citus, tās nepārvarēsi! Mīlais student, neesi "mīkstais", nesūdzies, jo pašlaik nevienam neiet tā, kā gribētos! Tu esi Vidzemes augstskolas students, un jau par to tev ir jābūt lepnam!

Un visbeidzot - katrs domā, kā grib!

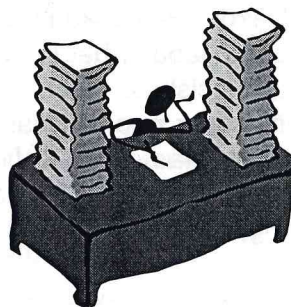
Mīlie ViA ļaudis, lekciju starplaikos lasiet avīzi un priecājieties par to, kas ir.

Avīzes veidotāji

ŠAJĀ NUMURĀ:

- # 2. lpp - I Gors.
- # 3. lpp - par AIESEC.
- # Par to, vai atklāšanā fišku rubija, lasi 4. un 5. lpp.
- # Nekad nav tik slikti, lai nevarētu būt vēl sliktāk. 6. un 7. lpp - daži viedokļi par sadzīvi.
- # Ja Tev ir skumji, lasi 8. lappusi.
- # Un vēl daudz kas cits.

Ja Tev starp dažādu mājas darbu kalniem rodas kāda ideja par avīzi, par to, ko Tu tur vēlies redzēt, tad šīs idejas izsaki avīzes veidotājiem.

“Es gribu, lai mans darbs būtu noderīgs, nevis bezjēdzīgs”

Es esmu Igors, ViA direktors. Parāli darbam augstskolā studēju Latvijas Universitātē, Vadības un Ekonomiskās informātikas fakultātē biznesa vadību maģistratūras 2.kursā, tādēļ šis gads man ir nozīmīgs ar to, ka ceru pabeigt LU. Man ir 24 gadi (šogad paliks 25). Esmu valmierietis, šeit esmu dzimis un audzis. Kad sāku studēt, dzīvoju Rīgā.

Es neesmu precējies, bet man ir draudzene. Turklāt es neticu horoskopiem, bet ticu Dievam.

Man patīk viss, kas ir nepieradināts, cēls un neatkarīgs, bet tajā pašā laikā ļoti vienkāršs. Man patīk ekstravagan-
tas puķes (nosau-
kumus visām
nezinu, tādēļ
konkrēti pateikt
nevaru). Patīk visi
gadalaiki, jo visos
var darīt kaut ko
interesantu un
noderīgu.

Es esmu tāds cilvēks, kam nav viena noteikta mīļākā dziesma (nav tādas dziesmas, bez kuras es nevarētu dzīvot). Man patīk dažādi mūzikas žanri. Man patīk lasīt grāmatas un sportot, patīk būt cilvēkos. Patīk skatīties filmas, kas nav “kases gabali”, bet ir vairāk vai mazāk mākslinieciskas. Neskatoties uz to, ka ar tām nevar nopelnīt naudu, tās tāpat ir interesantas. Tādas filmas ir “Arsenāla” repertuārā, arī “Andalūzijas sunī” un Kinogalerijā.

Vēl man patīk braukt ar mašīnu. Vienalga, ar kādu - ka tik iet uz priekšu! Man vajag vienkāršu, bet ērtu mašīnu.

Man nepatīk, ja cilvēki rīkojas bezjēdzīgi, t.i., birokrāti, kas prasa nevajadzīgus papīrus un vienkāršās lietās rada liekas problēmas.

Sports ir laba lieta - ar to var atgūt spēkus, uzlādēties, ja nepieciešams - izlādēties. Reizēm var būt tāda sajūta - nē, man nav laika sportam, bet, ja dienā

kaut stundu vai divas būsi pavadījis sportojot, nākamajā dienā daudz efektīvāk varēsi strādāt.

Pats kādreiz esmu peldējis - piedalījies dažādās sacensībās, bet pēc 8.klases traumas dēļ bija no sporta jāaiziet (nokritu no zirga un salauzu roku).

3 gadus dejoju TDA “Gauja”, tajā pašā laikā nodarbojos arī ar planieru sportu, lidoju ar lidmašīnām, lēcu ar izpletņiem. Līdz pagājušajam gadam es pa vakariem daudz skrēju, braukāju ar velosipēdu. Šovasar nstartēju triatlonā Vaidavā. Sportam manā dzīvē ir ļoti liela nozīme, tikai šobrīd tam neatliek laika.

Ārpusaugstskolas

dzīve - līdz šim tādas vispār nebija. Varbūt tagad sāks veidoties...

Kāds laiciņš būs jāvelta universitātei, eksāmeņiem un maģistra darba rakstīšanai. Es gribu, lai mans darbs ir nodēris, nevis bezjēdzīgs.

Par studentiem es vairāk vai mazāk spriežu pēc pasniedzēju nostāstiem, jo pats nevienā lekcijā piedalīties neesmu. Viņi saka, ka nu jau esot labāk, progress ir jūtams. (Kas ar to domāts, studenti lai izspriež paši). Bet vispār, kopš studiju sākuma nu jau ir pagājis pusotrs mēnesis, un no studentiem mēs gaidām kādu atpakaļreakciju. Esam izstrādājuši tādas nelielas aptaujas par to, ko studenti domā par augstskolu, kā viņi jūtas, ko gribētu vēl, ko nē. Studenti tās saņems tuvākajā laikā (kad mums būs brīvs brīdis tās apstrādāt). Es domāju, ka ViA studenti ir foršākie.

Madara MENNIKA, Egita KRICKA

DAŽOS TEIKUMOS

Kopmītņu (Ausekļa 25a) ceturtais stāvs ir gandrīz gatavs - saliktas grīdas, drīz tiks ievestas arī mēbeles, bet dzīvot tur nevarēs līdz tam, kamēr nebūs pabeigta visa ēka (pārējie stāvi ir vēl jāremontē). Kopmītņu pieņemšana būs 24.10. Tas nozīmē, ka savās istabās varēs iekārtoties jau 25.10., vēlākais - oktobra pēdējā nedēļā.

Kāpēc dārgākas kopmītnes? Tādēļ, ka iepriekšējie aprēķini par kopmītnes izmaksām bija apmēram 2 gadus veci. Ņemot vērā jaunus izceļojumus (siltums, elektrība), sanāk, ka apkures mēnešos būtu jāmaksā Ls 25 par vienu istabiņu. Izdalot to uz visu gadu, sanāk apmēram Ls 13 par mēnesi.

Kāpēc nav stipendiju? Stipendijām nav līdzekļu. Budžetā tika iekļauta nauda pasniedzēju algām. Valsts stipendijas maksā tikai valsts mācību iestādēm. Pašlaik ViA skaitās pašvaldības uzņēmums, tāpēc nesaņem naudu no valsts. (nākošgad ViA kļūs par valsts augstskolu). Pirmdien (14.10.) sarunā ar Igoru viņš izteicās, ka vēl joprojām cer, ka atradīsies līdzekļi stipendijām. Ja šogad neizdosies tos dabūt, tad nākamgad būs pieejams studiju kredīts (Ls 35 mēnesī).

6.oktobrī Rīgā, Biķernieku trasē, notika 9. Tautasdziesmas maratons. Arī ViA pārstāvji tur piedalījās. Jānis Pikšēns un Ingus Krūmiņš noskrēja pusmaratonu - 21 km, bet varonis Jānis Melbārdis - visu maratonu - 42,195km! Skrējēji smējās, ka liels dzenulis citiem bija sauklis uz augstskolas krekliņiem - "Nevelcies astē!" Tautasdziesmas maratonā tika nospriests, ka Vidzemes augstskolai ir forši krekliņi.

12.oktobrī Mācītājmuizā notika liela rosība - ViA Studentu apvienībai un AIESEC-Vidzeme piešķirtajās telpās notika nelieli remontdarbi, tika ēsts un dzerts, ievēlēja Mis un Misteru Celtniekus - leva Juste un Jānis Rozenbergs. Vakarā visi kopā devās uz "Multiklubu", lai izklaidētos kopā ar "Prāta vētru".

VIA'S AIESEC INTERESANTU GRUPA IZAUG PAR AIESEC VIDZEME LC

6.oktobrī Vidzemes Augstskolā notika AIESEC lokālo komiteju (LC) apmācības seminārs, kas ilga piecas stundas.

Atnākuši bija astoņpadsmit studenti, no kuriem lielākā daļa AIESEC būtību vēl nespēja saprast. Savā starpā mēs mēdzam teikt: "Mums nebija motivācijas." Lai cik banāli tas izklausītos, motivācija mums radās, un galvenais - mainījās līdzšinējās vērtības. Pat radās atklāsme, kāpēc jāpērk biļetes sabiedriskajā transportā.

Lielai daļai apkārtējo var likties, ka ar mums kaut kas nav kārtībā, savukārt citiem - ka mēs tikai filozofējam. Bet tās ir viņu problēmas!

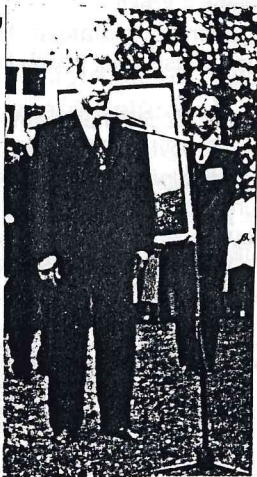
Tagad tiek izstrādāts AIESEC-Vidzeme gada plāns, kuru 20. oktobrī mēs nodosim NC. Tas nekādā ziņā neatpaliek no AIESEC-Latvija gada plāna. Mūsu plānā ir ietverti visi projekti un programmas, kurus veiks šogad (kopā apmēram 7), t.sk. arī apmaiņas programma, kurā var iesaistīties jebkurš ViA students. Kā pirmais projekts, cerot uz tālāku sadarbību, ir paredzēts seminārs visiem Valmieras uzņēmējiem, tādējādi informējot viņus par AIESEC ideju un labumu, kādu uzņēmēji var gūt paši un dot studentiem caur AIESEC.

leva JUSTE

“Augstskolas atklāšana nav ikdienišķa parādība,”

Teica Guntis Ulmanis īsi pirms paša svinīgākā brīža, proti - lentes pārgriešanas.

Ka tā tik tiešām nav ikdienišķa parādība,

varēja pārliecināties gan valmierieši savām acīm, gan citi ar TV un avīžu starpniecību.

Ne jau katru dienu tik daudz jaunu un smaidošu cilvēku, orķestra ritmā vicinot sarkanbaltus karodziņus, soļo pa Valmieras ielām, un ne jau katru dienu ārpus Rīgas kopā redzami tādi cilvēki, kā valsts prezidents, Raimonds Pauls, Pauls Putniņš un citas prominentas personas.

Bija patīkami, ka uz mūsu skolas atklāšanu bija ieradusies arī Norvēģijas Izglītības ministrijas pārstāvji.

Fakts, ka atklāšana notika ārā, bija mums labvēlīgs, jo, lai gan tas tā bija nelielo telpu dēļ, atmosfēra bija patīkama.

Visvairāk šīs dienas neparastumu, šķiet, tomēr izjutām mēs paši - pirmie ViA studenti. Kaut gan, septembrī uzsākot studijas dažādās svešās telpās, jutāmies nedaudz vilušies, atklāšanā varējām ar patiesu lepnumu viesiem izrādīt savu skolu. Tas, ka esam pirmie, kas uzsāk studijas šajās telpās, vēl jo vairāk pastiprina piederības sajūtu.

G.Ulmanis savā uzrunā teica, ka, iestājoties jaunajā skolā, mēs esam atraduši arī savu vietu šai trauksmainajā laikā. Un atklāšanas dienā mēs sapratām, ka kādu laiku būsim pie skolas saistīti un ka tieši šeit ir mūsu vieta.

Gunita GANNUSS

ATKLĀSME -

Jautājums armēņu radio - kur beidzas oficiālā jeb svinīgā pasākuma daļa? Vai līdz ar lentes pārgriešanu, vai mirkli pēc krāsaino šķīvju iztukšošanas, bet varbūt brīdī, kad šampanietis ir atšālējies un visi burbuļi ir nobeigušies traģiskā nāvē?

Brīdis starp oficiālo un neoficiālo konkrētā laika izteiksmē bija miglains un neizmērāms. Veiklākie un attapīgākie šajā momentā brālīgi sadalīja un notiesāja jauko un pievilcīgo “levas” torti, kura uz galda bija uzlikta nesagriezta ar nodomu (nevis ar desu). Izklišanas un savākšanās process (dažādu drēbju gabalu apmaiņai (...un ne tikai...)) nemaz nevilcās tik ilgi, kā to varēja gaidīt.

”3A” - ne ko piebilst, ne klusēt. Fantastiski talantīgi, fanātiski perfekti intrigējoši, muzikāli un vizuāli neatvairāmi, kā likās, no reibinošām un aizraujošām skaņām, izteiksmēm un žestiem vien sastāvoši puīši. Ja būtu sieviešu dzimtē - prātā nāk sātanīgās sirēnas, kas aizvilina jūrasbraucējus ar savu dziedāšanu uz neatgriešanos. Tomēr studenti nepadevās.

Atklāti sākot viņiem palīdzēja augstie viesi no valdības un Valmieras domes, kas ieradās (atgriezās) pašā neoficiālā pasākuma “siltumā” (ne karstumā), lai pabrīnītos un pajautātu: “Kāpēc tik

ATKLĀŠANĀ

klusi? Nemaz nejūt, ka studenti dzīvo!" Viesu vidū bija Kārlis Greiškalns un pat Dainis Turlais, kurš krita ceļos kādas studentes priekšā (gan ne nejauši, bet pateicoties spēlei, kurā tika attēlota ista(ar visu provi) mīlestība).

Sekoja studentu iesildīšana gan ēšanā, gan dzeršanā (Imūžīgi izsalkušie un izslāpušie studenti!) un atgādināta bērnība (kad baroja ar knupīti) - tikai šoreiz bija jāpasteidzas - ka neatņem! Bez tam bija jātrenējas arī sava vārda kājglītrakstīšanā - t.i., rakstāmriks atradās starp kājām, bet pret rakstāmlaukumu bija jāatrodas ar muguru. Balvas?! Vienreizējas (abās nozīmēs)! Piemēram - ēdājiem un dzērājiem - jogurts, alus, šampanietis - ātruma treniņiem. Vēl arī krekliņi ar tādiem uzrakstiem, kā - Kodējs '96, Zīdainis'96, Stūmējs'96.

Turpinājumā atrakcijām (spēlēm) nu jau populārie AIESEC-ieši - Armens, Aigars, Pauls, Signe un Laura mācīja kustēties gribošus jauniešus dejoj īpašas

FIŠKA RUBĪ

(AIESEC) dejas soļus, kā arī citu soļu kombinācijas vēlāk ar individuālu pieeju.

Mūsu pasākumu apmeklēja arī daži 12.klašu draudzīgie pārstāvji no 2.vidusskolas un arī no 5.vidusskolas, kas dedzīgi atbalstīja studentiem domātās pārtikas samazināšanas procesa norisi. Viņus interesēja arī mūsu, ne visiem pieejamās meitenes, kuras viņi aicināja dejot.

Bet maldīgi būtu domāt, ka tas ir viss, kas noticis. Jāuzsver, ka tieši ViA atklāšanas pasākums studentus daudz vairāk satuvināja un savstarpēji iepazīstināja.

Ļoti iecienīta sarunu vieta bija terase jeb balkons otrajā stāvā, kas tika izmantota arī kā smēķētava.

Īsi sakot, dzeltenajā, gaismu izstarojošajā ēkā Tērbatas ielā 10 visu nakti notika spēcīga kustība ar jautrības, prieka un gandarījuma garnējumu, kur ne viens vien students centās noķert istos momentus fotoprovēs.

Divreiz tā negadās!

Tomēr, tāpat kā viss pārējais, beidzās arī šis grandiozais, neatkārtojama pasākums ar visām tā daļām (oficiālām, neoficiālām) un kļuva par pagātni, bet mēs gatavojamies jauniem pārsteigumiem, lai pienācīgi sagaidītu 21.gs. un pelnīti sauktos par 21.gs. pilsoņiem. Mēs esam studenti un mēs esam šeit - Valmierā! Pasaule vēl redzēs - viss tikai sākas!...

Agnese PABĒRZA

VAI VADZIS LŪZĪS?

Studentu vidū jau vairākkārt ir apspriests jautājums par tagadni un tuvāko nākotni. Kāda tad tā būs? Mēģināšu uzskaitīt faktus.

Kā jau agrāk tika rakstīts (piem., par Zvejnieku ielas kopmītnēm), ierašanās ViA bija saistīta ar cerību nepiepildīšanos. Nezinu, kā citiem studentiem, bet man pa telefonu tika lepni paziņots, ka līdz ar studiju sākumu visi studenti varēs iekārtoties Ausekļa 25a. Vēlāk termiņš tika vairākkārt pārcelts (pēdējais ir pēc divām nedēļām). Tāpat tika vairākkārt paaugstināta iespējamā maksa par kopmītnēm - no Ls 5 līdz Ls 14 mēnesī. Arī ar stipendijām ir sanākusi "neliela" aizķeršanās - par vairākiem mēnešiem. Sola, ka nākošgad tās būšot, bet nākot termiņam tuvāk, no vadības puses kautrīgi atskan: "Varbūt". Daži ekonomikas virziena studenti ar putām uz lūpām apgalvoja, ka viņi visu mūžu ir "sapņojuši" mācīties no kopētiem materiāliem. Iespējams, tam ir savas priekšrocības, bet fakts ir tāds, ka jau pirms studiju sākuma tika solītas grāmatas. Ir jau arī daudzi sīkumi, kas nav vai arī tikai daļēji ir izpildīti, tomēr tie mazsvarīguma dēļ netiek pieminēti. Ja kādam ir vēlšanās, viņš var izlasīt nu jau par humoristisku izdevumu kļuvošo ViA studiju rokasgrāmatu 1996./97. mācību gadam un saņemt pieklājīgu devu melnā humora. Rodas jautājums - kādēļ tā un cik ilgi vēl?

Zinu, ka šim rakstam būs negatīvas atsauksmes, bet kādam tas bija jāpasaka. Ir tikai viens lūgums - savas pretenzijas izsaket man personiski, jo domāju (ceru), ka Jūs neesat tādi, kas runā pa kaktiem. Tikai - vispirms pajautāriet sev - kas šajā rakstā ir nepatiess.

Jānis REKLAITIS

POZITĪVĀ DOMĀŠANA jeb NEKAD NAV TIK SLIKTI, LAI NEVARĒTU BŪT SLIKTĀK!

Laiku pa laikam tiek atkārtoti uzsvērts, ka vieglprātīgam noskaņojumam nav pamata, jo Ziemassvētki tuvojas... Iespējams! Kas gan teica, ka tās nav visnotaļ drūmās nākotnes vīzijas, kas liek vienam no četriem istabas iemītniekiem sabrukt pie papīriem apkrauta galda? (Pārējie trīs "sabrūk" savās gultās, jo galds ir vienvietīgs.)

Kad ikvakara kaislības zem logiem norimušās (vietējie siržu lauzēji rīsina satriecoši intelektuālas sarunas ar stāvu augstāk dzīvojošām daiļavām; šīs sarunas patiesībā pārspēj pat to, ko es noklausījos, pavadot pirmās divas naktis Daliņa stadiona kempingmājiņas pirmā stāva istabas gultas otrajā stāvā.). Tātad, kad kaislības rimušās un varētu sev novēlēt saldus sapņišus, nākas apjaust, ka apkārtesošā pasaule, atšķirībā no tevis, nebūt neuzskata tavu atpūtu par kaut ko spraigā darbā nopelnītu. Nemaz nepieminot Mērfija likumu (Pirmie aizmiegt tie, kuri krāc), nepielietojot novēlējumu "mīli savu gultu kā sevi pašu!" (tik briesmīgi čikstošu radijumu būtu pagrūti mīlēt), neliecoties ne zinis par tikšķošiem pulksteņiem (bez dzeguzēm), ignorējot grenadieru pulku manevrus gaiteni... Sevi liek manīt dienas stress.

Mana istabas kolēģe vienrīt pamodās ar divainu sejas izteiksmi un pavēstīja, ka lielāko nakts daļu pavadījusi, čakli

mācoties, savukārt es pati trešdienas rītā atvēru acis pilnīgā pārliecībā, ka - tobrīd gan vēl neiesāktais - referāts ir pabeigts... KĀDA VILŠANĀS...

Pagājušajā ceturtdienā datortelpā valdīja nospiedoši darbīga gaisotne. Politikas zinātnes studenti centās izdrukāt savu "soda" darbu, vienlaicīgi izsakot minējumus, ko viens cilvēks varētu iesākt ar 24 izdrukātiem viena teksta konspektiem... Otra kompaktā grupa bija tūrisma studenti; kāda meitene, apstaigājot telpu, ātri vien izdarīja secinājumus, pie kura virziena katrs pieder. Atlikušos, t.i., vairākumu datoru aizņēma tie, kas patīkami pavadīja brīvo laiku.

Dzīve, saprotams, šit augstu vilni; mans kolēģis no LU, apskatot manu pabiezo materiālu mapi, bija spējīgs vienīgi dziļdomīgi piezīmēt: "Ir augstskolas, kurās MĀCĀS, un ir augstskolas, kurās STUDĒ." Secinājumus atļauts izdarīt katram pašam.

Laine ŠKOBA

VAI VIA PASNIEDZĒJU SAZVĒRESTĪBA?

Vidzemes augstskolas oficiālā atklāšana nu ir pagājusi, un mācības rit pilnā sparā. Tomēr šķiet, ka kaut kas nav kārtībā - Latvijas Universitātes studenti mācoties tikai uz sesijām. Kādēļ pie mums ir savādāk? Tam noteikti ir kāds izskaidrojums.

Klāt oktobra vidus (kas arī ir semestra vidus, ja ņem vērā to, ka decembris ir sesijas mēnesis), bet mūsu jaunās kopmītnes vēl joprojām ir tikai sapnis. Taču grēks būtu sūdzēties, ka mums liek mocīties sirds sāpēs par

bēdīgajiem apstākļiem pagaidu izmitināšanas vietās. Kurš gan to nav pamanījis? Pasniedzēji cenšas no visas sirds - psihologiem semināri, regulārie pārbaudes darbi un citu cilvēku iekšējās pasaules izpēte neļauj pat uz brīdi iedomāties par vienvietīgo istabiņu jaunajās kopmītnēs. Arī topošo tūrisma vadītāju uzmanība pilnībā pievērsta tikai un vienīgi semināriem un grāmatu kalniem. Ja reiz psihologi un tūristi ir tik aktīvi, vai tad ekonomisti un politologi drīkst atpauzēt? Acīmredzot, šo jautājumu sev ir uzdevuši arī viņu pasniedzēji, nonākot pie secinājuma, ka jāuztur "veselīga" konkurence, kas paaugstina darba kvalitāti. Tādēļ arī ekonomistiem un politiķiem ir darba pilnas rokas - vieni zīmē upi un meklē, kur trollītis Mumins noplūcis pureni, otri gatavo referātus un rēķina, cik deputātu mandātus parlamentā ieguvusi Klaudzinātāju Līga un cik Monstru un Muļķīšu partija pēc vēlēšanām Zaļo Pakalnu sadalītajā hercogistē.

Izskatās, ka ir noslēgta sazvērētība starp ViA administrāciju un mācībspēkiem, kas izpaužas studentu uzmanības novēršanā no aktīvā kopmītnu jautājuma ar daudz svarīgākām lietām. Protams, tie nebūtu politologi, ja nebūtu pamanījuši šīs sazvērētības izpausmes, tādēļ noslēdza paši savā starpā sazvērētību neizlasīt brošūru, kuru tomēr bija vēlams izlasīt. Taču šis mēģinājums pretoties pasniedzējiem cieta fiasko - tika uzdoti papildus mājas darbi (vai tad grūti - viens mājas darbs vairāk vai mazāk; vismaz neatliks laika domāt par istabiņu Ausekļa 25a). Tādēļ, acīmredzot, nāksies pieņemt faktu, ka nevarēsim baudīt LU studentu priekšrocības - mācīties tikai uz sesijām.

Nekas cits neatliek, kā samierināties ar dzīves realitāti. Un silti iesaku - vismaz tēlojiet, ka esat sagatavojušies lekcijai, lai nenopelnītu papildus mājas darbu.

Ineta DOBROVIČA

KAD SKUMJI, PALASI...

Kāmja dzīves atzinumi

(Nemti arī no citu cilvēku atklāsmēm)

Zemnieks zemniekam zemnieks
(kāmis)

Dievs Dievam nav Dievs
(kāmis)

Ja nepipēsi, nedabūsi pensiju
(prezidents - jānis reklaitis)

Cilvēks tizls paliek, ja viņš sporto.
(mārite - vadības psiholoģijas
pasniedzēja)

Man patīk sports, bet pašam nepatīk
sports.
(pēteris)

Neviens nesaka, ka tu saki, ka esi garš.
(ieva)

Es zinu, ka es nekā nezinu, bet citi pat
to nezin.
(ivo)

Dzīvot ir labi, bet labi dzīvot ir vēl
labāk.
(vicins)

Jo vairāk mēs dzīvojam, jo retāk
mirstam.
(madara)

Es iekāpšu tavās līdz lejai.
(ieva)

Piedzimu - domāju spārni. Izaugu -
izrādās - ausis!
(egita)

10 laimīga cilvēka likumi

1. Cilvēks piedzimst nomocījies un dzīvo, lai atpūstos.
2. Mīli savu gultu tāpat kā sevi pašu.
3. Dienā atpūties, lai naktī varētu gulēt.
4. Ja redzi kādu atpūšamies, palīdzi viņam.
5. Darbs ir mokošs.
6. Šodienas darbu atliec uz parītu, un tev būs divas brīvas dienas.
7. Ja kāds darbs tev sagādā grūtības, atļauj to izdarīt citiem.
8. Pārmērīga atpūta vēl nevienu nav novedusi kapā.
9. Ja tev pēkšņi uznākusi vēlme strādāt, apsēdies un padomā, varbūt pāries.
10. Darbs ir prieks, slinkums - laime.

(Pārpublicēts no "Neatkarīgās Rīta Avīzes" pielikuma "Kronis Visam" tiem, kas vēl to nav lasījuši)

DAŽI LABI KĀMJA DZEJOLI

Dzimtcilvēk, dzimtcilvēk,
Nopērc desu,
Dzimtcilvēk, dzimtcilvēk,
Nopērc sviestu,
Dzimtcilvēk, dzimtcilvēk,
Nopērc maizi
Un uztaisi sev sviestmaizi.

Nopērc radio,
Ieslēdz radio,
Dzirdi radio
Ēterā Zigis.

Avīzi veidoja:

Egita Kricka
Jurgis Ozoliņš
Madara Mennika
Jānis Reklaitis

un daudzi citi.

Liels paldies vadībai par atbalstu.

Redakcija neatbild par publicētās informācijas patiesumu un objektivitāti.

Nākamais avīzes numurs iznāk 15. novembrī.